

## **Undertegnede ønsker å benytte seg av adgangen til å delta i den åpne høringen vedrørende ny lov for Dnk og andre tros- og livssynssamfunn. Jeg sitter i menighetsråd og har tillitsverv i Senterpartiet, men uttaler meg her som privatperson.**

Jeg støtter i hovedsak lovforslaget, og uttaler meg derfor kun om de punkter som bør endres. Når det gjelder soknets rettslige status vil det bli opp til Dnk selv å gjøre endringer etter at loven er trådt i kraft, og jeg sammenholder derfor disse med dagens situasjon og gjeldende kirkelov, for å vise hvordan loven bør tilrettelegge for de endringer Dnk selv gjør, senere.

Mitt hovedanliggende er at Dnk etter fristillingen fra Staten, holdes oppe og styres nedenfra. Lovforslaget bør nærmest gjennomsyres av dette forhold. Det er den jevne kvinne og mann i benken som ER kirken, og de er stort sett disse som også må bære den, ved å ta ansvar i menighetsråd (MR) og andre nødvendige funksjoner og organer. Soknet og menighetens myndighet bør derfor styrkes i henhold til lovens forslag, men det bør så langt som mulig konkretiseres hva dette innebærer. Selv om lovforslaget i liten grad kan forplikte omfanget av de politiske myndigheters finansiering av Dnk fremover, trekker loven opp visse minimum, for eksempel «en prest i hvert sokn», osv. Men man merker seg jo også at det i lovforslaget gis adgang til egenfinansiering/medlemsavgift – hvilket vil presse frem effektivisering og rasjonalisering av et kirkelig byråkrati som i dag er svært, og unødig oppsvulmet, men til dels en konsekvens av gjeldende lov. Både oppbemanningen av bispedømmene – med f eks «kulturrådgivere» hos biskopene, samt byråkratiet med kirkevergene/fellesrådene fremstår som «stat i staten»-figurer, dels i konkurranse med hverandre - og det er slik sett faktisk ganske ille at kirkens styrende organer ikke for lengst har skåret i gjennom de to arbeidsgiverlinjer, som jo er et helt unødig pengesluk. Hvilken annen organisasjon, virksomhet eller konsern kunne tatt seg råd til slikt. Disse nødvendige grep må nå snarest tas av kirken selv – ved de folkevalgte i kirkens myndige organer . Om loven er klarere på dette punkt, vil det rett og slett være en stor hjelp og fordel for kirken selv, forståelsen av dens organisasjon og indre fordeling av myndighet, i henhold til at det skal være en kirke for hele landet, i alle lokale samfunn, slik lovforslaget forutsetter.

Lovforslaget, som er så «minimalistisk» som mulig hva gjelder statlig styring, bygger på – og viderefører at Dnk nå er selvstendig, og demokratisk selvstyrt. Dessuten (med unntak av hva gjelder Dnk's status og særstilling som Folkekirke) skal andre trossamfunn/kirker ha samme rammevilkår og motta samme støtte som Dnk. Dermed videreføres Stålssettutvalgets prinsipper for likebehandling og organisasjonsfrihet på dette området. De forslag i lovteksten som gjelder aldersgrenser og minimum antall medlemmer bør dog utredes/vurderes nærmere. Sannsynligvis vil det heller ikke være politisk flertall for disse, slik de foreligger i utkastet.

Rehabiliteringen av soknet som rettsobjekt er avgjørende viktig, men på dette punkt bør det utdypes nærmere hvilken myndighet som følger av bestemmelsen. Etter dagens lov har MR ansvaret for alt som nærer det gudstjenestelige liv – men dette er i liten grad mulig når MR selv ikke kan bestemme

hvem som ansattes i soknet, og man ikke har noen instruksjonsmyndighet over disse. Lovteksten bør presisere soknets myndighet mer konkret: MR bør skifte navn til Menighetsstyre, i henhold til det reelle ansvar for kirkens virksomhet lokalt, fra dåp til begravelse og alt i «mellom». Soknepresten bør gjenreises som den faglige og daglige leder for stab, og tillegges lederansvar for den teologisk baserte virksomhet, undervisning og langsiktig utvikling av menigheten, sammen med og som medlem av Menighetsstyret. De formelle fullmakter vedrørende ansettelse og personalansvar som i dag ligger i Fellesrådet, føres tilbake til soknet.

Eventuelt kan (flere) sokn avtale at Fellesrådet opprettholdes som et organ med delegert ansvar for gravferd/gravlunder, eiendoms/bygningsforvaltning og administrasjon/merkantile tjenester – men uten at soknet frasier seg den formelle myndighet. Igjen vil det være en fordel om loven mer konkret presiserer soknets status og ansvar på disse punkter.

Ellers er det som helhet positivt at lovforslaget ikke gir føringer for Dnk's indre organisasjon mellom sokn og Kirkemøte. Kirken må selv få fastsette sine fremtidige forvaltningsnivå og andre interne organisasjonsforhold.

Når det gjelder spørsmålet om finansiering skal gå direkte fra Staten til Dnk – eller via kommunene – bør førstnevnte løsning velges. Man kan muligens se for seg at noen bedrestilte kommuner vil benytte en slik mellomfinansiering til å styrke «sin» lokale kirke, men dette vil etter alt og dømme gjelde et fåtall kommuner (som likevel kan velge å gjøre dette, lokalt). På nasjonalt plan bør den mest kostnadseffektive løsning velges – og sees i sammenheng med at soknets stilling styrkes i lovteksten – det vil sikre at midlene primært kommer kirkens grunnplan til gode.

Når det gjelder valg til Dnk's styrende organer, nedenfra og opp: Staten kan nøye seg med å si at kirken styres selvstendig og demokratisk, og at den selv avgjør tid, sted osv for sine valg. Lovforslaget bør derfor endres på dette punkt. Men: Staten bør på ett eller annet vis forutsette at Dnk's ansatte ikke skal sitte i kirkens øverste organ, og delta i avgjørelsene der. Det vil jo være som om Statens ansatte skulle sitt på Stortinget, i kraft av sitt arbeidsforhold.

Mvh

Hans Ingvald Røed

Enhuusveien 6

1679 Kråkerøy

[rhansin@online.no](mailto:rhansin@online.no)